Kelecsényi László

Kismadár

Zenés életrajzi fantázia két részben

Orbán Borinak ajánlom

Szereplők a belépésük sorrendjében
APA
ANYA
EDIT
LOUIS
LEPLÉE
LUCIEN
VIZSGÁLÓBÍRÓ
MARGUERITE
MONTAND (játszhatja, aki Lucient)
CERDAN
CERDAN FELESÉGE (játszhatja, aki az Anyát)
TEO (játszhatja, aki Louis-t)
COCTEAU
ÚJSÁGÍRÓ
néma szereplők: fotós, operatőr, pincér

ELSŐ RÉSZ

Külvárosi utca Párizsban.
A színfalak mögül egy korosabb asszony rekedtes énekhangja szól franciául.
Lassú léptekkel borostás arcú, harmincas férfi lép elő

APA *(egy ideig hallgatja, aztán megszólal)* Bár sose hallottam volna ezt a hangot! *(Az énekszó elhallgat.)* Na, így már elviselhető. Jó ez a kis csend, valahogy megnyugtató. Különben, mit izgatom magam?

ANYA (*kissé dülöngélő léptekkel be*) Na, hát itt vagy. Már mindenütt kerestelek. Nem adtak egy árva centimes-ot sem. A szemetek…

APA Mit képzeltél? Hogy nyivákolsz, és majd hullik a pénz? És miért a bárpultnál kerestél, miért nem itt, a szabad levegőn, Párizs ege alatt?

ANYA Szabad levegőn? Ne röhögtess! Hol van itt szabadság? Még hogy szabad levegő… Viccelsz velem?

APA Ha fellépek, akkor szabadnak érzem magam. Akármit mondasz.

(*Kedveskedő mozdulatot tesz.*)

ANYA Eriggy má'!
APA Igenis, az, szabad.
ANYA Nagyokos. Akkor gondolkodtál volna, mielőtt fölcsináltál.
APA Olyan biztos vagy benne, hogy én voltam az a szerencsés?
ANYA (*emelt hangon*) Pojáca!
APA Hallgass! Edit itt van valahol a közelben. Mindig elcsavarog ez a gyerek.
ANYA Elcsavarog. Persze, mert nem törődsz vele. Aztán a nyakadba ültetve hozod vissza. Hízelegsz neki. Kis szöcskédnek szólítod. Eh, elegem van az egészből.
APA Miből van eleged?
ANYA Mindenből. Mondtam már neked, hogy menjünk el innen.
APA Hová az úristenbe? Gazdasági válság van. Mindenhol nyomorognak az emberek.
ANYA Az emberek… De mi nem vagyunk közönséges emberek. Mi művészek vagyunk.
APA Művészek… igen, azok, és felkopik az állunk… Edit! … Hol ez a lány? … Edit!
ANYA Keresd meg! Te vagy az apja.
APA Edit, merre vagy?
ANYA Nem várom meg. Szomjas vagyok. (*Kidülöngél.*)
APA Szomjas! Ezt már ismerem… Irány a kocsmapult, ugye? … Edit! Edit! (*Szintén kimegy.*)

Helyszín, mint az előző jelenetben

EDIT *(riadt tekintettel, behúzott vállakkal, kezét a testéhez szorítva lép be)* Itt vagyok. Edit vagyok, Edit Giovanna Gassion… Így hívnak. De apu csak kis szöcskémnek szólít, ha nagyon kedves akar lenni. De ez ritkán fordul elő. Nagyon-nagyon ritkán. Csak, ha szépen énekelek… és tele van pénzecskével a sapkám. Ha csörög benne a sok apró. Ha ezt énekelem…

1. dal

EDIT *(riadtan)* Apu… apu… hol vagy? … Mindig eltűnik, és nem tudom, hol keressem. Félek egyedül. A vendéglős jó ember, szokott adni néha egy tál meleg levest. De a többiek… Mindenféle megjegyzéseket tesznek. Apu! Apukám! Éhes vagyok…

Zajok kívülről

APA *(a színfalak mögül)* Hagyjanak, kérem! Nem csináltam semmit, ami tilos lenne. Vár a lányom, a kislányom. Itt van valahol. Nagyon

szépen énekel. Egyszer még nagy énekesnő lesz belőle. Edit, hol vagy? Adják vissza az igazolványomat!

(Belép, igazgatja az öltözetét.)

EDIT (*örömmel*) Apa! Apuka!

APA Mit kiabálsz? Nem vagyok süket. Nem mentem a világ végére. Itt vagyok. Látod.

EDIT Mi volt ez?

APA Ne is törődj vele.

EDIT És anyuka? Hol lehet anyuka? Olyan régen találkoztunk. Mondd meg, hogy hol van?

APA Ezt a kérdést nem kellett volna feltenned, Edit. Elég nagy lány vagy már. Tudhatod, hogy ő is utcai énekes – volt valamikor. Úgy ismerkedtünk meg egymással. Azt nem mondanám, hogy úgy szerettünk egymásba… Mert hát a szerelem… De mit beszélek neked erről. Elég lesz akkor, ha megtudod…

EDIT (*kíváncsisággal*) Mit, apa? Mit tudok meg?

APA Hagyjál ezzel!

EDIT Igaz, amit mondanak?

APA Mit mondanak?

EDIT Hogy az utcán születtem.

APA Ki tömi a fejedet ilyen ostobaságokkal?!

EDIT Csak mondták.

APA Szegények voltunk. Nem tellett orvosra, kórházra.

EDIT Szóval, mégis igaz.

APA Most is azok vagyunk.

EDIT Tudom. Ezért ment el anyuka?

APA Anyád külföldre ment szerepelni. Ezt most már elmondhatom.

EDIT Külföldre? Hová?

APA Ej, ne törődj ezzel!

EDIT Minket itt hagyott?

APA Hidd el, hogy jobb így. Többet erről egy szót sem… Szedd össze magad, Edit! Mindjárt fellépésünk lesz.

(Mindketten kimennek.)

A háttérnek jeleznie kell a kisvárost és a templomot

EDIT Gondoskodott rólam az én drága jó apám. Beadott, mint egy talált tárgyat egy vidéki rokonhoz, Normandiába. Lisieux – így hívták a városkát. Mindig sokan keresték fel. Azt mondták, hogy kegyhely. Meg azt is, hogy milyen jó lesz ott nekem. Apám

nővérének volt ott egy nagy háza. Nagy házat visz, mondta apu, mikor odafuvarozott, mint egy fölösleges csomagot. Nevetett, de nem értettem, miért. Tényleg sokan jöttek abba a házba, főként estefelé. Férfiak. Ők lettek volna a zarándokok? … Eleinte jó dolgom volt. Kényeztettek, öltöztettek, dédelgettek a lányok. Soha nem volt még olyan szép ruhám. Vittek magukkal sétálni. Csak azt nem értettem, miért fordítják el a fejüket az asszonyok, az anyák miért viszik át az utca másik oldalára a gyerekeiket, és a bácsik, a gavallérok, ahogy a lányok mondták, miért nem fogadják a köszönésünket. Később aztán megértettem. Mindent megértettem. Pedig a lányok nagyon szerettek. A Mamma, így kellett szólítsam, minden reggel cumisüvegből itatott. Valami rózsaszín folyadék csillogott benne. Ízlett. Nagyon finom volt. Amikor megkérdeztem Lisette-t, kiderült, hogy higított vörösbort adnak nekem. Templomba is vittek. Tedd össze szépen a két kis kezed. Mindig ezt mondták, és én engedelmeskedtem. Olyan megnyugtató volt a csönd, és olyan szép volt minden, a képek, a szobrok. Jézuska, aki feltétel nélkül szeret mindenkit, engem is. Lisettetől kaptam egy kis érmet. Azóta is viselem. *(Kigombolja a felső ruháját, és megmutatja.)* De nem mehettünk többé oda. Jött egy új pap, aki a szószékről mennydörögte, hogy Isten házában nekünk nincsen helyünk. Nekünk. Miért?… Nem mondta meg. Aztán már iskolába se mehettem. Ennek azért örültem. Eleget csúfoltak, gúnyoltak. Le akarták tépni az érmet a nyakamból. Nekem „az", nem jár. … Egy reggel arra ébredtem, hogy nem látok… Istenem, megvakultam?

A színpadon majdnem sötét lesz, egy ideig így folytatódik a darab

HANG (*halkan, szinte suttogva)* Ne félj, Edit!
EDIT Ki az? Ki szól hozzám?
HANG (*mf)* Én a te őrangyalod vagyok.
EDIT Nem értem. Kicsoda?
HANG (*mf)* Majd megérted. Vigyázok rád, ne félj!

A színpadon újra világos lesz.

EDIT (*úgy mozog, mint a vakok*) Szaladtak velem orvosokhoz, vittek mindenfelé, még valami kuruzslóhoz is elcipeltek. Azt mondták, hogy csak a csoda segíthet. Titokban bevittek Szent Terézhez, a kegytemplomba… Imádkozzak, mondták. (*Letérdel.*) „Lisieux-i Szent Teréz segíts meg, add vissza a látásom!" (*Kendőt köt a szemére.)*

Bekötött szemmel éltem, valami szörnyű ragacsos kenőccsel kenték be a szemhéjam minden éjszakára. Vörösboros vizet se kaptam többé. Lisette énekelt nekem, hogy szórakoztasson, hogy ne érezzem magam olyan elhagyatottnak. Nagyon szép hangja volt, de soha nem tanult énekelni. Boldog voltam, amikor őt hallottam.

2. dal

EDIT Csoda történt! *(Letépi a kötést a szeméről.)* Istenem, újra látok, köszönöm, köszönöm…

APA *(egy babával a kezében érkezik)* Edit, Edit, hol vagy? Azt üzenték, hogy beteg vagy. Gyere, gyere, kislányom!

EDIT (*a nyakába ugrik)* Apa, apa, végre!

APA Mutasd magad. Elviszlek innen. Keresünk egy jó orvost.

EDIT De én meggyógyultam.

APA Edit! Tényleg meggyógyultál? Ez csoda.

EDIT *(átveszi a babát, ide-oda lépked vele, dajkálni kezdi)* Jaj, de szép, de szép…

APA Gyere, Edit, gyere! Menjünk innen. Vissza Párizsba. Ott van az igazi élet. Majd fellépsz velem a cirkuszban, énekelsz nekik.

(Kimennek. Edit magához szorítja a babát.)

Rádióhang:

Itt Párizs, Párizs. Rádió 1. Híreket mondunk. Kormányválságra ébredt ma Franciaország. Lemondott Poincaré miniszterelnök. Fekete csütörtök a tőzsdéken. Súlyos árfolyamesés. Josephine Baker, a bronz Vénusz az Olympia színpadán lépett fel. A kreol istennő Párizsban vendégszerepel. Mindenki rajong érte, amikor banánhéj-szoknyában táncol.

Edit szinte szoborként álldogál

LOUIS *(zsebre vágott kézzel besétál)* Azt hittem róla, hogy fiú, hogy egy kisfiú. Ott állt a téren, kinőtt, ócska nadrágban egy férfi mellett, aki talán az apja lehetett. Mosolygott. Mindig mosolygott, ahányszor csak arra mentem. Márpedig elég gyakran mentem. Valami angyali fény csillogott a szemében. Mikor vége lett a számnak, az apja meghajolt, páran tapsoltak, de pénzt nem adtak… És akkor történt valami…

EDIT *(énekelni kezdi a Marseillaise-t)* Allons enfants de la Patrie, le jour de gloire est arrivé! Contre nous de la tyrannie, L'étendard sanglant est levé… *(A francia himnusz zenében folytatódik tovább. Egy ideig mind vigyázzba merevednek.)*

LOUIS (*leveszi Edit fejéről a sapkát, elindul vele, a nézőtér felé tartja)* Így ismerkedtünk meg.

EDIT (*ránéz a fiúra, miközben a haját igazgatja)* Így ismerkedtünk meg.
LOUIS (*egy papírpénzt csúsztat a lány kezébe)* Nesze, fogd!
EDIT (*bámulja a pénzt)* Tíz frank! Senkitől se kaptam még ennyi pénzt.
LOUIS Nekem most van.
EDIT És nekem adod?
LOUIS Hogy hívnak?
EDIT Engem Editnek. És téged?
LOUIS Engem Louis-nak.
EDIT Mint a királyokat?
LOUIS *(nevetve)* Igen, mint a királyokat.
EDIT Hány éves vagy?
LOUIS Nem mindegy?
EDIT De, mindegy.
LOUIS Gyere velem!
EDIT Micsoda?
LOUIS Gyere velem!
EDIT Hová?
LOUIS Nem mindegy?
EDIT De, mindegy.
LOUIS Éljünk együtt!
EDIT (*a nézőtér felé)* Ilyen egyszerűen ment minden. Egymásra találtunk. Semmink sem volt, csak a másik, csak ő.
LOUIS (*mf)* Egymásra találtunk. Összebútoroztunk.
Edit és Louis egymásba karolnak, játékosan évődve, de a nézőkhöz szólva beszélgetnek.
EDIT Innen-onnan összelopkodtuk a háztartás kellékeit.
LOUIS Kivettünk egy huzatos kis padlásszobát.
EDIT Nem tudtam semmit, hogyan kell igazi nőként viselkedni, anyám nem tanított meg semmire, mert sohasem állt mellettem.
LOUIS Kifutófiú voltam egy áruházban. Loholhattam egész nap a csomagokkal. A borravaló volt a fizetésem. Ha kaptam, mindig odaadtam Editnek.
EDIT Egy kávéházba jártam takarítani.
LOUIS Vasárnap mindig moziba mentünk. Imádtuk a filmeket. (*Magához szorítja Editet.*)

Zenei bejátszás

EDIT Mindig énekeltek a moziban. Istenem, a *Párizsi háztetők alatt*. De szép film! Mintha rólunk szólt volna. Mi is ilyen szegények voltunk.
LOUIS Énekelj nekem, Edit, kérlek! (*Edit kibontakozik az ölelésből.*)

3. dal

LOUIS (*amíg Edit énekel, Louis lelkesen figyeli, a dal végén tapsol*) Bravó, bravó!

EDIT Dalszövegek zsongtak a fülemben… Szavak, mondatok… Fényes hajnalon, rám mosolyogsz egy napon… Átölelsz, ahogy az angyalok… De nem írtam le a szöveget, sokat elfelejtettem. Most már nagyon bánom.

LOUIS Edit, előtted nem szerettem senkit. Nem volt senkim rajtad kívül. (*Szerelmesen közeledik a lányhoz.*)

EDIT (*viszonozza*) Együtt fedeztük fel a szerelmet, veled. Veled.

LOUIS Rádióban kellene énekelned, Edit. Az áruház kirakatában gramofonlemezek sorakoznak. Egyszer… neked is… talán lesz majd.

EDIT Nekem anélkül is öröm az éneklés.

LOUIS Gyere, Edit, okozzunk egymásnak örömet. (*A színfalak mögé húzza a lányt.*)

EDIT Louis, neked folyton ez jár a fejedben.

LOUIS Mert gyönyörű vagy.

EDIT Én, gyönyörű? Ezt se mondta még nekem senki sem.

LOUIS Igen, az vagy. És én mindig veled szeretnék élni. Mindörökre.

EDIT El is higgyem ezt?

Edit és Louis összeborulnak.

Sötét

Szerény lakásbelső

EDIT *(a lassan kivilágosodó színpadon igazgatja a ruháját, közben elkezdi énekelni a következő számot, egymást nézik szerelmes tekintettel, Louis, mint egy bolygó kering az éneklő lány körül)*

EDIT Össze-vissza éltünk.

LOUIS Loptam is a kedvéért.

EDIT Naponta egyszer ettünk… Ha ugyan volt mit.

LOUIS De boldogok voltunk, ugye?

EDIT Elszegődtem házicselédnek az úri negyedbe. Onnan szereztem ennivalót.

LOUIS De boldogok voltunk, ugye?

EDIT Nem bírtam olyan sokat dolgozni.

LOUIS Boldogok? … boldogok? … *(Kihátrál a színpadról.)*

Egy kávéház

EDIT (*takarít, ügyetlenül seper, majd tölt magának egy palackból)* Meló közben csúszott le a torkomon az első pohár. Nem vizes vörösbor volt.

Egészen más. Louis nem tudott róla. Olyan naiv fiúnak látszott szegény. Azért szerettem őt, nagyon szerettem. (*Újra kortyol. Dúdolva dolgozik.)*

APA (*belép egy ismeretlennek tűnő nővel*) Edit! Végre megtaláltunk! Tudod, milyen sokat kerestelek! (*Megöleli a lányát*.) Mennyire megváltoztál! Igazi nő lett belőled.

EDIT Igazán? Hány éve is, hogy nem találkoztunk?

APA Most itt vagyok, itt vagyunk. (*A mellette álló nőre mutat, aki szinte bábként álldogál.)* Nem csókolod meg?

EDIT Idegeneket nem szoktam megcsókolni.

APA Nyugodtan megcsókolhatod. Ő nem idegen, ő az anyád… Az édes anyád.

EDIT (*elképedve*) Az anyám? Nem hiszem el.

ANYA Az vagyok, kicsim.

EDIT Kicsim?

ANYA Száz éve nem láttalak. Tudod, mennyit keresett az apád? Nem tudtuk, hogy hol élsz, hogy kivel élsz. Mi van veled?

EDIT Élek, ahogy tudok. Vagyok, akivel vagyok. Miért lenne most ez olyan fontos?

ANYA Kislányom, én az anyád vagyok.

EDIT Mióta az? Vagy majd holnaptól kezdve lesz az?

APA Hogy beszélsz az édesanyáddal? Mint egy idegennel. Ezt érdemli tőled?

EDIT Édes… ne mondja! Még hogy édes.

APA Hagyjuk ezt, kicsim. Hallottuk, hogy szépen énekelsz, hogy sikereid vannak.

EDIT Nekem? Hol hallottátok ezt?

APA Hát itt, az utcán. Sokan beszélik.

EDIT Igen, amiből néha kenyérre sem telik.

ANYA Tudod, én Olaszországban voltam mostanáig. Elvégre ott születtem, az a szülőföldem.

EDIT Én itt születtem. Párizsban. Az utca kövén, ahogy mesélték.

ANYA Kislányom! Oda kellene menned, oda kellene mennünk mind a hárman. Oda, ahol a citromfák virágzanak.

EDIT Citromfák? Viccelsz?

APA Edit, gyere picit. (*Fejével int a lányának.*)

EDIT Mit akarsz?

APA Ne higgy el semmit ebből a meséből.

EDIT Merde! Van is eszemben.

APA Figyelj rám! Ez most fontos. Tudnál rajtam segíteni? Azaz rajtunk, anyádon meg rajtam?

EDIT Nincs egy árva frankom se. Csak, ha énekelek.

Edit mintegy védekezésül a zongora mögé menekül, és énekelni kezd. A szülei hallgatják, majd kimennek. Egyedül énekli végig a számot.

4. dal

EDIT Óh, Istenem! Ha egyszer a rádióban énekelhetnék, vagy gramofonlemezen! … De mindig csak az utca. Most már hullottak a frankocskák. Louis figyelte, hogy kik az adakozók. Aztán utánuk ment… Nem tudtam, mit csinál… Bizony isten, nem tudtam. Csak abból, hogy többé nem mehettem arra a helyre énekelni. Egyáltalán, maradjak otthon pár napig. (*Egyre erősebb gépi zaj.)* Elmentem hát egy gyárba dolgozni. Éjszakai műszakot is vállaltam. Kattogtak a gépek a fülembe, megállás nélkül. Azt hittem beleőrülök. Nem tudtam énekelni. Folyton csak a zúgás, a rémes zajok, a gépek. Egyik este elájultam… (*Hirtelen csend.)* A gyári orvos megvizsgált, aztán gúnyosan nézett rám. Na, persze, mondta, a szokásos história. Bekapta a legyet a kicsike. Először nem értettem, aztán leesett… Louis! Louis!

Gyereksírás – hosszan

EDIT (*a kellékbabát most a gyerekeként használja)* Nyomorogtunk. Tejem nem volt, nem tudtam szoptatni. Mehettem megint énekelni, az utcára. Vittem a gyereket, a gyerekünket is. Akkor jobban kinyíltak a pénztárcák. Megszántak. Egy keménykalapos úrforma félreérthetetlen ajánlatot tett. Undorító volt. Azt akarta, hogy a kislányomat is vigyem magammal a lakására. Harminc frankot kínált. Óriási pénz lett volna az nekünk… De inkább elfutottam.

LOUIS (*kissé másnaposan, gyűrötten állít be)* Helló, Edit! Te még ébren vagy?

EDIT Louis! Miért nem jöttél haza az éjjel?

LOUIS Idegesít, hogy folyton sír a gyerek.

EDIT Nem tehet róla szegény. Éhes. Én is az vagyok.

LOUIS Akkor is idegesít. Nem tudok pihenni.

EDIT Pihenni? Mit akarsz kipihenni? Hiszen egész nap nem csinálsz semmit. Vagy amit csinálsz, az…

LOUIS Az? Igen, az. Azzal mi van?

EDIT Hajnalig vártam rád. Nem tudtam elaludni.

LOUIS Sajnálom. Ittunk egy kicsit a haverokkal.

EDIT Azt látom, és érzem. Bűzlesz a piától.

LOUIS Na és? Te is szoktál. Ne tagadd! Különben akadt egy kis balhém a zsarukkal. Bevittek az őrszobára.

EDIT Úristen!

LOUIS Ne izgulj! Nem tudtak rám bizonyítani semmit.

EDIT Mit csináltál megint?

LOUIS Házkutatással fenyegetődztek. Nevettem rajtuk. *(A cipőjébe nyúl, és valami csillogó ékszert vesz elő.)* Mit is találhatnának nálunk? A nagy semmit.

EDIT Ezt… loptad?

LOUIS Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, miből élünk. Valahogy pénzt kell szerezni. Majd elpasszolom. Ha már te nem mész énekelni.

EDIT A gyerek folyton beteg. Ki törődne vele? Te sosem vagy itthon.

LOUIS Itthon? Úgy érted, hogy itt, ebben a nyomorult odúban? Szerinted ez egy otthon?

EDIT Máshol lenni jobb, ugye? Mással lenni jobb?

LOUIS Kivel, Edit?

EDIT Ne add az ártatlant! Tudom, amit tudok. Mondjak neveket?

LOUIS Mit merészelsz! (*Emeli a kezét, megütné Editet.)*

A színpadon lévők állóképpé merevednek.

HANG (*Louis-hoz, fennhangon*) Megállj! (*Edithez, suttogva*) Edit, menekülj! Ez az ember soha nem szeretett téged…

Rövid csend. Megmozdulnak

EDIT Nem mondok inkább semmit.

LOUIS Mert akkor én is mondanék.

EDIT Mit? Mit mondanál? Mit mondhatnál?

LOUIS Á, semmit. Fölösleges. Nincs értelme.

Kívülről gyereksírás hallatszik

EDIT *(dühösen)* Minek van értelme, te nagyokos? *(Kifelé indul.)* Minek van értelme ebben a mocskos életben? (*Kimegy a gyereket jelképező babával.)*

LOUIS Beleuntam. Elég volt. Egyszerűen elegem lett mindenből. Egyik nap, mikor kiment a gyerekkel sétálni, fogtam a motyómat, és otthagytam őt. Őket. *(Lassan indul kifelé.)*

Külvárosi utca

EDIT *(előlép, énekelni kezd)*

5. dal

Megjelenik Leplée, a Bártulajdonos. Elegáns úr, szájában szivarral. Megáll, figyelni kezdi Editet, szinte megbűvölten hallgatja. Amikor vége a számnak, összeüti a tenyerét.

LEPLÉE Bravó! Bravó!

EDIT *(megtörten ácsorog, nézi a férfit, aki tapsolt neki*) Köszönöm szépen, uram.

LEPLÉE Mademoiselle! Kisasszony! Árulja el, hol szokott fellépni?

EDIT *(zavartan)* Hogyhogy hol? Hát, hol itt, hol ott. Most éppen ezen a sarkon.

LEPLÉE Ne mondja! Itt? Az utcán?

EDIT Nekem az a boldogság, ha énekelhetek. Akárhol. Tökéletes boldogság.

LEPLÉE Hány éves? Bár ahogy elnézem, még nem lehet húsz sem. Olyan, mint egy gyerek. Mint egy kisgyerek.

EDIT Tizennyolc… múltam.

LEPLÉE És tökéletesen boldoggá teszi, hogy itt énekel? Tönkreteszi a hangját. Meg önmagát.

EDIT C'est ca.

LEPLÉE Úgy. És mit szólna hozzá, ha nálam énekelhetne?

EDIT Magánál? Hol? A lakásán?

LEPLÉE *(nevet)* A lakásomon? Ugyan már, dehogy. *(A tárcájából egy névjegyet vesz elő, és Edit felé nyújtja.)*

EDIT *(megnézi a kártyát, majd meglepetten a férfira emeli a tekintetét)* Maga Leplée? Maga az?

LEPLÉE Hallott már rólam? Jöjjön el a báromba holnap, mondjuk, este hat órára. De el ne késsen, mert azt ki nem állhatom.

EDIT Aztán minek menjek?

LEPLÉE Minek? Egész életében itt akar ácsorogni az utcán, és ezeknek énekelni. Tönkreteszi magát, a hangját.

EDIT Nem mindegy az magának?

LEPLÉE Értse meg, kincs van a torkában. Nekem elhiheti.

EDIT Mit szól hozzá, tudok róla.

LEPLÉE Egy tüzes angyal.

EDIT Miket hord össze?

LEPLÉE Nem fogok könyörögni. Ha eljön, jó, ha nem jön, magának rossz.

EDIT *(magában)* Így is elég rossz.

LEPLÉE *(a tárcájába nyúl, kivesz egy bankjegyet, Edit felé nyújtja)* Fogja.

EDIT *(ámulattal nézi a pénzt)* Nekem adja?

LEPLÉE Ne kéresse magát! Azért adom, hogy vegyen valami rendes göncöt, amiben odaállhat a közönség elé. Au revoir! Várom holnap. Még egyszer mondom, ne késsen! *(Ki.)*

EDIT *(a bankjegyet és a névjegyet nézi, mintha mérlegelne, majd ruhája zsebébe gyűri mindkettőt)* És ha elmegyek? Mi bajom lehet? Rendes pofának látszott. Elegáns. Így még nem beszélt velem senki.

Képek a pályakezdő Edit Piafról, semleges zongorás aláfestéssel, közben újra megszólal a Hang.

HANG (*halkan)* Edit, életed nagy lehetősége előtt állsz.

EDIT Hang! Megint te vagy?

HANG (*mf)* Bátorság, Edit! Tudod, hogy mindig melletted leszek. Csak érintsd meg az érmét a nyakadban, és segítek.

EDIT Ne menj el, maradj!

HANG (*még halkabban)* Tudod, hogy maradok, tudod, hogy mindig veled leszek…

Leplée irodája

EDIT *(kis csomaggal a kezében belép, félszegen megáll, nem szól semmit)*

LEPLÉE *(ül egy karosszékben, felnéz, miközben belekortyol az italába)* Mit akar? *(Jobban megnézi a lányt.)* Ja, maga az az utcai lány, az az énekes…

EDIT *(dühös öntudattal)* Igen, az. De el is mehetek.

LEPLÉE (*feláll*) Ugyan már, ne gyerekeskedj!

EDIT *(kihívóan)* Már tegeződünk? Ilyen hamar?

LEPLÉE Ebben a szakmában ez így szokás. Különben is, az apád lehetnék.

EDIT Az apámat hagyjuk ki ebből.

LEPLÉE Helyes. Hagyjuk. Semmi dolgom vele. Mutasd magad! Fordulj meg! … Így nem léphetsz föl…

EDIT *(mint egy vadmacska)* Mi baja velem? Akkor miért hívott ide? Mit akar tőlem?

LEPLÉE Hé, de nagyon kinyílt a csipád! Mit akarok? Azt akarom, hogy énekelj, hogy sikered legyen, mert tehetséges vagy. Tudsz róla?

EDIT *(vállrándítással)* És ha tudok?!

LEPLÉE Na tessék, most húztalak ki a csatornából, és máris pimaszkodsz velem.

EDIT Merde! (*Kifelé indul.*)

LEPLÉE Elmész? Jól van. Menj vissza oda, ahonnan jöttél, a mocsárba. Ha ezt akarod. Jön helyetted tíz másik. Azok nem lesznek ilyen tehetségesek, de majd jobban akarják a karrierjüket, a jövőjüket.

EDIT *(megáll, visszafordul)* Tényleg tudna velem…

LEPLÉE Na, mi van? Mégse lépsz le? Tudod már, mit szeretnél?

EDIT Énekelni… csak énekelni.

LEPLÉE Úgy látom, megjött az eszed… Gyerünk, fogjunk hozzá, dolgozzunk.

EDIT Dolgozzunk.
LEPLÉE *(megpiszkálja az Edit kezében lévő csomagot)* Mi ez a hullazsák?
EDIT Egy ruha, ma vettem, maga adott rá pénzt.
LEPLÉE Maga, maga? … Mire várasz? Menj az öltözőbe, vedd föl. Próbálunk. Érted? Próbálni fogunk… (*Edit kimegy.)*
LOUIS *(borostásan, elgyötörten érkezik)* Bon soir! Jó estét!
LEPLÉE (*mogorván)* Jóstét! Ki maga? Mit akar?
LOUIS Editet keresem… Ki vagyok?... Senki vagyok.
LEPLÉE Rokona? Ingyen jegyet nem tudok adni.
LOUIS Nem is kell.
LEPLÉE Akkor mit óhajt?
LOUIS Óhajtok? Talán látni szeretném, csak látni.
LEPLÉE Mondom, hogy jegyet akar.
LOUIS Vagy nem is szeretném. Nem tudom.
LEPLÉE Mit tud, fiatal barátom?
LOUIS Azt biztosan, hogy elhagyott a szerencsém. Mióta Editet elhagytam, elfogyott a szerencsém. Lehet, hogy vele kellett volna maradnom.
LEPLÉE Akkor miért nem maradt?
LOUIS Lecsuktak. Rám akartak húzni mindent, amivel addig gyanúsítottak. De az is elég volt, amit bizonyítani tudtak. Másfél évet kaptam.
LEPLÉE Szép, mondhatom.
LOUIS Azt mondta a bíró, hogy ilyen ügyes kézzel sokra vihettem volna valami más szakmában.
LEPLÉE Fiatal barátom, adok egy tanácsot. Ingyen. Hagyja békén ezt a lányt! Nem való magához.
LOUIS Most maga a szeretője?
LEPLÉE A szeretője? Ne legyen már nevetséges. Különben, megsúgom, hogy én a fiúkat kedvelem. (*Simogató mozdulatot tesz a fiú felé.*) Az olyan jóképű gyerekeket, mint maga.
LOUIS Na ne! Erről szó sem lehet.
LEPLÉE Nem is azért mondtam.
LOUIS Mondja meg neki… vagy inkább ne mondjon neki semmit. Elmegyek.
LEPLÉE Jól teszi, menjen csak, menjen…
LOUIS (*lassan kimegy)* Viszlát.
LEPLÉE *(a sarokban darvadozó zongoristához fordul)* Lucien! Mit gondolsz, barátom, sikerünk lesz ma este?
LUCIEN (*hevesen bólogat)* Igen.
LEPLÉE Te, Lucien. Sok évet lehúztunk már egymás mellett. Mondd meg őszintén, tehetséges ez a lány?

LUCIEN Mi az, hogy! Talált kincs. Egy csiszolatlan gyémánt.

LEPLÉE Hiszek neked, de csak azért, mert én is így gondolom. Akkor fogjunk bele… (*Kilép a rivalda elé.)* Hölgyeim és Uraim! Kedves vendégek! Pár nappal ezelőtt a Mac-Mahon utcán sétáltam, nem messze az Étoile-tól, amikor meghallottam egy hangot. Egy sápadt, vékony kislány énekelt. Megálltam, és nem tudtam tovább menni. Elvarázsolt, és rögtön arra gondoltam, hogy a teremtésnek ezt az elveszett gyermekét önöknek is meg kell ismerniük. Nem volt estélyi ruhája, és meghajolni is csak azért tud, mert ma megtanítottam rá. Fogadják nagy szeretettel, Editet… Edit… Edit Piafot. *(Kimegy.)*

Belép Edit elegáns ruhában, csak áll, karjait szorosan a testéhez tapasztva. Nehezen szólal meg.

EDIT Énekelni fogok. Igen. Mindig csak énekelni. Akármi lesz a sorsom. Nem érdekel a múlt. Nem számítanak a veszteségek, hogy elveszítettem a gyerekemet. Nekem a zene az életem. Nem tudok meglenni nélküle. Szerelmek jöhetnek, férfiak kívánhatnak, nem számít… Nem számít? Dehogyisnem számít. Csak az számít… Hogy szeressenek. Hogy egy valamire való férfi a szívébe fogadjon. Nem létezik annál tökéletesebb boldogság. Ezt akarom. Őt akarom. Az én egyetlen szeretőmet, szerelmemet, kedvesemet, mindenemet…

6. dal

Vége az Első résznek